

envolta com una frenètica bacant grega.

Aquella dança impúdica, es aco-llida amb crits d'entusiasme i admiració. Tot son aplaudiments per la ballarina. Tots tracten d'obsequiar-la. Els homes la miren amb fruïció, les dones, amb enveja.

Entre tant la veu robusta de Herodes, que entusiasmada, ha aplaudit delirant, s'ha deixat sentir entaulant-se el següent diàleg.—Demana-me jo jo veneta interessant! lo que desitgis. Teu so jo en aquest instant.

Teu el meu regne, els meus vassalls, el meu trono ¿cobejes honors? pretens tresors?... vols esclaus?... demana que't juro satisfere els teus desitjos.

—Oh Herodes poderós! Res de lo que m'has ofert em satisfá. Riqueses, honors, esclaus, me'n sobren; bastant ho sabs, puix visc com correspon a una princesa del teu noble llinatge, però no creguis que no vaig a fer us de la teva generosa liberalitat. Escolta la meva petició. Dona'm aquí mateix en un plat el cap de Joan, el Baptista.

Impossible descriure l'efecte produït per aquesta petició en el ànim dels oients i fins en el mateix Herodes.

Peró, havia aquest empenyat la seva paraula de sobirà en presència de la Cort, i encara que al principi titubejà, ordená que la jove princesa fos complaguda segons son desitg. I en efecte poc després, era presentat aquell sagnant cap a la crudel doncella qui prenguent-lo l'ensenyà a Herodias diguent-li:

Viu ja en completa calma, mare meva, i vulguin els deus que la teva vida rellisqui tranquilla, puig mira, ja no existeix el teu terc perseguidor.

La desenvoltura de aquella ballarina i la seva immodestia sensual en la forma i manera de vestir, velada de supils i candis transparents, encengueren la passió d'Herodes, poguent més que la crua nuesa del cos desflorat de Herodias, lo que 'ns prova quan son de detestar els balls moderns i's atreviments descarats d'escots, transparents i for-

mes immodestes i temptadores fins fa poc reservat a infelisses dones de mon i que avui hi convenen i s'hi acomoden fins molts esposos i pares indubtablement ben catòlics. Cal, doncs, alzar-nos contra aquest sensualisme de la moda impropri del seny i de l'esperit cristià de nostra terra, portat fins al mateix temple, i acabar decididament amb tanta frescura i baixesa.

LICURGO.

Exhortació pastoral sobre'l Dia de la Premsa

Nostre sapientíssim Prelat en data de 30 de Maig del corrent any, ha publicat una interessant Exhortació pastoral respecte al dia de la Premsa. En ella ens recorda que nostra patria jamai ha sigut terra d'heretges, ni terreny preparat per heretgies, car en ella no pogueren fruir de sa tranquila possessió, ni l'arrianisme, ni l'islamisme, ni molt menys el protestantisme.

Els perversos, anyadeix, s'aprofiten de la premsa per a lograr els seus intents que son; malejar nostra patria, ofegant l'esperit cristià, restant influencia a l'Església, pervertint la joventut, corrompent les costums, destruint les tradicions pietoses, i inondant ciutats pobles i llars, amb un diluvi de llibres, noveles, revistes, periódics, gráficas, etc, en que es fa la apologia dels errors mes danyins i s'exciten les passions i vicis, o se ridiculisen les virtuts.

Si no podem ofegar la mala premsa amb la abundancia de la bona, com deia nostre gran Balmes, al menys treballém amb decisió contra aquella en tot terreny qu' ens sigui possible, sobre tot doném facilitats als periódics catòlics, i per lo tant sans, perque penetrin en les families i facilment despertin la afició i entusiasme per sa lectura a tants fills pròdigs que tinguent en la casa pairal menjars deliciosos, embruteixen les seves po-

tencies remoyent les en el llot, en la carn i en la sang.

Aquesta obra bona, que tan necessaria es fá, la cumplirém, res-ponguent als fins del dia de la Bona Premsa, donant importancia a la festa, celebrant actes que la solemnisen, entregant sens raquitismes nostre óbol a favor de la mateixa, i sobre tot pregant perque'l Senyor en la lluita entaulada entre la premsa de la maldat i la premsa del bé concedeixi a aquesta la victoria.

Secció literaria

GEMMA

FRAGMENT

En Janet caminava cap jup. Tot just clarejava quan va arribar a la platja de Sabanell per endegar els ormeigs del art. Prop de la cabana dels carrabiners hi havia una noia recolzada en un pi, ab el mantó apoyat en els genolls i's ulls perduts en l'infinit. En Janet al veure-la va dirse ja'n tindré una més a la colla.

Lentament, amb una lentitut trista, van anar arribant la gent del art. Avençaven fexuchs i ensonyats damunt la sorra polsosa que llindava amb la pineda atapahida, hont creixien les mates de romaní, sempre-vives i clavells. Un a un en veure aquella jove arrecherà en la soca revinguda del pi, que mirava fixament la mar com si hi cerqués un naufrech engolit per una onada, van pensar:—un altre a partir la miseria!—

La desconeguda restava indiferent a tot. Immóvil com una estatua ab la pensa xuclada per un pensament i'l cos cargolat per la gebror de la nit, semblava l'imatge vivent d'un dolor constant, d'aquells dolors que nit i dia cauen damunt l'ànima com cau el degotall eternal en la ubagor de la bauma misteriosa.

En la quietut de la matinada plácida, se sent la cridoria dels homes i'l caro del art es varat; negre i